

Was het gras maar groen

**JIREËL
VERHAGE
WAS HET
GRAS MAAR
GROEN**

Ontwerp omslag en binnenwerk: vandijk ontwerpt, Eindhoven

Illustratie omslag: Olf de Bruin

Foto auteur: Niels Bourgonje

© 2019 Uitgeverij Palmslag | Jireël Verhage

www.palmslag.nl

info@palmslag.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, internet, fotokopie, microfilm of op welke andere (digitale) wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form by print, internet, photoprint, microfilm or any other (digital) means without written permission from the publisher.

ISBN 978 94 93 05915 3

NUR 301

‘Don’t come because you want to do something moral. Don’t come because you discovered you are passionate about solving issues. Don’t come because you want to talk.

Come because you want to listen.’

— NAWAL ALLAL, 2016

ZES

Vier bagagebanden lagen kort achter de douane in een slecht verlichte ruimte. Voor zover ik kon zien waren dat de enige banden. Het vliegveld was kleiner dan ik had verwacht. Het bord met vertrektijden was leeg. Schuifdeuren met stoffige ramen hielden het geluid van ronkende motoren buiten. Als de deuren opengingen, verblindden de koplampen me.

Tijdens mijn voorbereidingen had ik gelezen dat Douala economisch gezien de belangrijkste stad van het land was. Dit had de stad te danken aan de haven in de Golf van Guinee, een belangrijk punt voor het land zelf en de buurlanden Tsjaad en de Centraal-Afrikaanse Republiek. Dat verklaarde wellicht de staat van het vliegveld.

Ik keek om me heen toen ik bij de bagageband stond. Was ik echt de enige witte persoon geweest op de vlucht? Het maakte me niet onzeker, maar gaf me voor een kort moment kracht. Ik wist het zeker, wat ik ging doen was goed.

Een paar mannen voerden op een bankje een gesprek met heftige armgebaren, verder was er niemand. Ik had niet verwacht dat er een rode loper uit zou liggen, maar het zal toch niet, dacht ik. Wat had ik eigenlijk wel verwacht? Een bordje met mijn naam? Geen van de mannen liep op me af. Ik zocht al een bankje uit om op te liggen en bedacht hoe ik de tassen aan me vast zou maken. De sporttas kon ik wel als kussen gebruiken, de backpack had genoeg touwtjes, die kon ik prima om mijn middel knopen. Of misschien kon ik beter een taxi nemen naar een hotel in het centrum. Al kende ik de verhalen.

De band begon te rollen. De plooiën van de broeken van een ouder echtpaar voor me kietelden de band. Net of hun koffers

daardoor eerder zouden verschijnen. Gezien hun nette kleding kon het niet anders of ze hadden koffers mee met minimaal drie sloten. Op het moment dat het eerste bagagestuk de band op rolde, prikte er iets in mijn rug. Mijn ruggengraat versteende.

‘Ben jij mister Spierings?’

Ik draaide me om. Pas bij de laatste klank herkende ik iets van mijn achternaam. Ik schraapte mijn keel. ‘Ja, dat ben ik.’

Een losse handdruk volgde. De man stak een duim op in de richting van de schuifdeur. ‘Ik ben Nicolas, prettig kennis te maken, meneer.’

‘Nicolas, insgelijks. Nicolas was het toch? Je mag Nicolas... ik bedoel Tom zeggen.’

Ik merkte dat ik rood werd, maar de man schonk totaal geen aandacht aan mijn verspreking. De vermoeidheid verdween uit zijn gezicht toen hij een hand op mijn schouder legde.

‘Eindelijk ben je er, wat duurde het lang.’

Ik begreep er weinig van, maar ving iets op wat te maken had met wachten. En de man keek er ernstig bij. Ik reageerde met een knikje.

De man vroeg bij elke tas of koffer die de band op rolde of die van mij was. Af en toe trok er een indringende lucht voorbij van de mannen met versleten broeken en T-shirts die onrustig karretjes voortduwden en hulp aanboden. Hulp die de man resoluut afwees.

Doordat de man nieuwsgierig uitkeek naar de bagage, had ik tijd om hem in me op te nemen. Nicolas was het toch? Ja, dit was Nicolas. Die naam herkende ik. Ik had verwacht dat Nicolas groter zou zijn, maar hij was bijna een kop kleiner. Zijn gebogen houding zorgde ervoor dat het colbert te ruim zat bij zijn onderrug, waardoor die als een tentje omhoog stond. Zijn vale zwarte spijkerbroek viel over zijn nette bruine schoenen. Ik vond de schoenen mooi en wilde er juist iets van zeggen, toen mijn tassen de band op kwamen.

‘Die daar zijn van mij.’

Nicolas liep meteen naar de andere kant van de band.

‘Ze komen vanzelf...’

Hij was al weg. Ik volgde hem.

‘Geef mij er maar eentje,’ zei ik snel.

‘Nee, nee, het is wel goed zo.’ Nicolas zette de tassen op de grond en deed de backpack op zijn rug. Ik maakte van die gelegenheid gebruik en pakte mijn sporttas.

De band van de tas schuurde over mijn schouder. Ik droeg een hemd, mijn trui had ik om mijn middel geknoopt. De ventilatoren aan het plafond draaiden op een tempo waardoor er nog geen vogelnest vanaf zou vallen. Ik haalde diep adem en leek elke stap van mijn voeten bewust aan te sturen. De schuifdeuren naderde ik net iets minder snel dan ik op een normale dag in Hoog Catharijne zou doen.

Ik stapte naar buiten en volgde Nicolas.

De chauffeur zag er verzorgd uit. De contouren van zijn baardje waren vlak onder zijn kaaklijn strak geschoren. Hij leek afgetraind. De man naast de chauffeur was minstens zo breed. Ondanks dat hij onderuitgezakt in zijn stoel zat, raakte zijn hoofd het dak van de auto. Ik zou wel twee keer in zijn colbert passen. Hij zag eruit als een soort beveiliging van een nachtclub. De namen van beide mannen had ik niet onthouden, gefocust als ik was geweest op het vloeiend uitspreken van mijn eigen naam. Wanneer de beveiliging naar links keek, zag ik dat zijn ogen de weg nauwlettend in de gaten hielden. Verder was zijn gezicht uitdrukingsloos en zijn huid zo strak als dat van een model in een magazine. Het leek perfect over zijn hoofd getrokken.

De weg was slecht verlicht en zat vol met kuilen. De chauffeur probeerde die te ontwijken maar werd zelf ook verrast, waardoor de auto soms plots tot stilstand kwam. Om de zoveel tijd draaiden de mannen voorin hun ramen volledig open, de staat van de weg verbeterde dan meteen. Blijkbaar wisten ze precies wanneer de ondergrond niet meer stoffig was.

Links van me zat Nicolas, rechts twee mannen waarvan ik ook

de naam alweer was vergeten. De man naast me kon niet veel ouder zijn dan achttien, schatte ik in. Zijn pet van de L.A. Lakers stond achterstevoren op zijn hoofd. Waarom waren ze me met zoveel mogelijk man komen ophalen?

Nicolas zat op het puntje van de bank, zodat het net paste. Hij benutte elke centimeter die hij had om zijn verhaal met zijn handen kracht bij te zetten. Ik hield mijn armen gestrekt tussen mijn benen en zette mijn voeten achter elkaar, tegen de handrem aan. Mijn rechterbeen trilde. Ik deed mijn best om het gesprek te volgen, maar had moeite met het accent. Ze spraken afgeplat Engels, met Franse woorden die Engels klonken en andersom.

‘Goede reis gehad?’ vroeg de chauffeur.

Ik boog voorover. ‘Afscheid?’

‘Nee, reis. Goed gegaan?’

Nicolas gebaarde druk met zijn handen, maar ik snapte niet wat hij bedoelde.

Het bleef stil.

‘Sorry, ik ben erg moe,’ zei ik.

‘Geen zorgen, dat komt vanzelf,’ zei de chauffeur.

‘Pidgin-Engels,’ riep de jongen met de pet van de Lakers.

‘Prachtig,’ vulde Nicolas aan.

‘Daar heb ik over gelezen, maar het is toch moeilijker te volgen dan ik dacht,’ zei ik.

Ik plukte mijn T-shirt van mijn borstkas, die door het zweet bijna een waren geworden. Zelfs gangbare Engelse woorden kwamen er hakkend uit. Ik had niet verwacht dat hun pidgin-Engels doorspekt zou zijn met Frans, met vleugjes van een dialect waar ik al helemaal niks van begreep.

De mannen praatten verder en leken zich nauwelijks bewust te zijn van de witte man in de auto. Al hadden ze het misschien wel over me, ze wisten dat ik het toch niet kon volgen. Hoe zouden ze naar mijn komst hebben uitgekeken? Ze waren vast nieuwsgierig, gezien de overvolle achterbank.

Ik tuurde door de voorruit. Het enige dat ik door de felle kop-

lampen kon opmaken was dat we op een slecht geasfalteerde weg reden, met palen en draden aan beide kanten van de weg. Geen idee of het telefoon- of elektriciteitspalen waren. Af en toe verlichtte een lantaarnpaal de dichtbegroeide bossen langs de weg. Her en der stonden huisjes, al konden het net zo goed winkeltjes zijn. Of beide. De chauffeur gaf nu flink gas en reed met hoge snelheid over de weg.

‘Hoelang nog?’ vroeg ik toen het even stil was in de auto.

‘Een uur,’ zei Nicolas, ‘dan kan je de zee ruiken.’

Ik knikte en probeerde de macht te houden over mijn blaas.

Plots verminderde de chauffeur vaart. De hand van de man in de bijrijdersstoel kneep in het been van de chauffeur. Hij dimde de lichten. De muziek ging uit, de ramen werden snel dichtgedraaid. Ik keek verbaasd om me heen. Nicolas drukte zijn vinger op mijn lippen, de uitgelatenheid was van zijn gezicht verdwenen. Er schreeuwde een man, een hond blafte. Ik hield mijn adem in. De motor van de auto bleef draaien. Weer waren er een man en een hond te horen. Verder was het doodstil. Ik zocht in de achteruitkijkspiegel naar de blik van de chauffeur. Hij keek ernstig. Na een knikje van de beveiliging zette de chauffeur het grote licht aan.

Er werd gelachen. Een kudde dieren liep midden op de weg. De chauffeur wachtte totdat de herder met een stok de laatste naar de overkant had gejaagd en drukte het gaspedaal in. De man naast de jongen met de pet van de Lakers mekkerde als een pasgeboren geitje en sprak daarbij iets onverstaanbaars uit, waar ze hard om lachten. Ik wist niet waarom de opluchting zo groot was.

‘Heb je geld mee om te wisselen?’ vroeg Nicolas toen ik mijn gulp dichtritste en naar de auto liep.

Ik merkte dat Nicolas zijn best deed om duidelijk en langzaam te spreken, zelfs zijn handgebaren bewogen in een lagere versnelling.

‘Ja,’ zei ik.

‘Dat kan hier.’ Hij wees indringend naar de buideltas van een man, die maar net om zijn middel leek te passen.

Ik haalde een biljet van vijftig euro onder mijn broekrand vandaan. De pompbediende bleef me aankijken. Vond hij mijn aanwezigheid al interessant, of dacht hij misschien dat er nog tien van dit soort flappen in mijn moneybelt zaten?

Ik gaf het briefje. Het geld leek in zijn robuuste handen op slag minder waard.

‘Geen dollars?’

‘Nee.’

Terwijl de man een stapel biljetten uit zijn buidel haalde, vroeg ik me af waarom ik op Schiphol euro’s had gepind in plaats van dollars.

Ik kreeg dertig briefjes van duizend, wat minder was dan ik had verwacht.

‘Slechte koers,’ zei de man.

Ik betaalde de benzine en stopte het wisselgeld in mijn zak. Toen we wegreden, ving ik een glimp op van de man.

Nog niet eerder was ik op een plek geweest waarvan ik achter de muren totaal niet wist hoe de omgeving eruitzag. Ik moest weer plassen, maar durfde niet. De laatste woorden van de douanier schoten door mijn gedachten. Ze had me welkom geheten en met haar paarsgelakte nagels mijn documenten teruggegeven. In een opwelling verlangde ik naar de zachtheid van haar lippen, de warmte van haar huid. Ik streek met mijn hand over haar wang, bewoog met mijn hoofd langzaam voorover. Haar warme adem zoog me dichterbij, ik boog mijn hoofd nog iets verder...

En schrok op. Ik zat recht overeind. Waren die voetstappen daar weer? Ik had mijn zaklamp gepakt maar nog steeds niet aan durven knippen, bang om opgemerkt te worden. Zo welkom voelde ik me niet. Behoedzaam stapte ik uit bed en liep naar het raam. Ik knipperde om er zeker van te zijn dat ik mijn oogleden had opgetild. Er stond geen ster aan de hemel, de maan leek uit de lucht geplukt. Ik bracht de punt van het gordijn terug naar de hoek van het raam. Plots bleef ik staan. Weer klonken die voetstappen. Nu heel

dichtbij. Ik drukte mijn oor tegen de muur en hield mijn adem in.

Dit hield ik niet lang vol, de onrust jaagde mijn longen aan. In bed speelde ik opnieuw af hoe ik in deze kamer terecht was gekomen. Ik kwam nauwelijks verder dan de voordeur, al verbaasde ik me daar niet over. Mijn ruimtelijk inzicht was nooit mijn sterkste kant geweest, als ik het al bezat. Zo was ik gaan plassen in het vliegtuig en toen ik de wc-deur achter me dichtdeed de verkeerde kant het gangpad in gelopen.

Ik kon me alleen helder voor de geest halen dat ik na het uitstappen twee treden op liep en terechtkwam op een soort veranda. Het volgende moment stond ik in mijn kamer, waar Nicolas en de chauffeur mijn tassen hadden neergezet. Nadat ze de kamer met een spuitbus tegen insecten hadden bewerkt, vertrokken ze.

Steeds meer auto's reden over een weg die ongetwijfeld dicht bij het huis moest liggen. Het geluid werd zo nu en dan afgewisseld door het knetteren van brommers, gevoed door het constante getjirp van krekels. De maan had zich vast achter de wolken verborgen gehouden, het was de hele nacht pikdonker geweest. Nu begon het licht te worden en werd het meteen nog warmer. Mijn tassen stonden onaangeroerd in de hoek, tegen een houten kast. Verder was de kamer op een ventilator na leeg. Het bruine ruitjespatroon op de vloer deed me denken aan dat in de gang op de boerderij bij mijn opa en oma. Dat beide tot dezelfde wereld behoorden, was een bizarre wetenschap.

Een paar uur geleden had ik het gordijn even op durven tillen. Nu het steeds lichter was geworden, durfde ik dit niet nog eens te doen. Net of een lichtstraal dodelijk zou zijn. Plots hield ik mijn adem in. Het grind knarste, het geluid van een auto kwam steeds dichterbij. De pompbediende zou over enkele minuten mijn kamer binnenstormen, mijn euro's pakken en me met een klap op mijn slaap bewusteloos meppen.

De voordeur kraakte. Ik schoot overeind.

'Hallo, Tom. Hallo, ben je daar?'

De voetstappen kwamen steeds dichterbij.

‘Wie is daar?’

Ik drukte mijn handen diep in het matras.

‘Nicolas.’

‘Nicolas, Nicolas.’ Ik ademde de lucht uit die ik de hele nacht in had moeten houden.

Zonder te kloppen, zwaaide de kamerdeur open. Een walm van parfum drong de kamer binnen. Nicolas wees naar mijn tassen. ‘Pak je voetbalspullen. Je speelt zo een wedstrijd.’

Ik pakte de rand van het bed vast. Nicolas’ vinger prikte nog altijd in de tassen.

‘Je speelt zo een wedstrijd,’ zei Nicolas.

‘Een wedstrijd? Met wie?’

‘De Bushfallers.’

‘Hoe?’

‘De Bushfallers.’

Nicolas zei het op dezelfde manier waarop hij de mannen met de karretjes op het vliegveld vertelde dat ze beter konden doorlopen. Vol overtuiging. Kende ik deze ploeg? Had ik iets over het hoofd gezien? Hadden ze dit gisteren in de auto al gezegd? Ergens was ik blij dat ik me hier druk om kon maken – ik wilde afgelopen nacht zo snel mogelijk vergeten.

Ik liep mijn kamer uit en vroeg Nicolas waar de wc was. Gehaast ging ik op de brillose rand zitten. Ik spoelde mijn plas weg met een kom water die in een ton dreef die achter de wc-pot stond. Ik liep de woonkamer in en ving rechts een glimp op van de keuken. In de woonkamer trof ik een plastic tafel aan die onhandig in de baan richting de voordeur stond, blijkbaar was ik hier vannacht omheen gelopen. In de hoek stond een kleine tv met twee grote stoelen ervoor. Ik zwaaide naar de man die achter het stuur zat. Was dit de chauffeur van gisteren?

De man stapte uit. ‘Tom, hoe was je nacht?’ vroeg hij. Met stevige passen stampte hij de treden van de veranda op. Het houten bankje naast de voordeur kraakte toen hij ging zitten. De man gebruikte dezelfde parfum als Nicolas, al kon hij beter overweg met

het flesje. Hij gaf een stevige handdruk.

‘Prima, die van jou?’ zei ik.

Terwijl de man uitvoerig antwoordde, keek ik hem aan. De haarlijn van zijn kapsel was net zo strak bijgehouden als die van de chauffeur van gisteren. Een vers wondje in zijn hals verraadde dat hij zich net had geschoren. Dit moest dezelfde man zijn. Ik glimlachte toen er een stilte viel.

‘Sorry dat ik het vraag, wat was je naam ook alweer?’

‘Stephen. En ik leer je alles over pidgin, geen zorgen. Geen zorgen.’ Hij hield zijn handen in de lucht, om me gerust te stellen.

Ik liep het trappetje van de veranda af. Aan het begin van de oprit lag de weg, waar auto’s en bromfietsen voorbij raasden. Ik liep de andere kant op, voor Stephens auto langs, waardoor ik het raam van mijn kamer passeerde. De hernieuwde kennismaking met de zon was intens, de warmte drukte al snel op mijn voorhoofd. Tegen het huis van de burens lagen versgemalen bonen op een grote plastic zak. Ernaast lag een stamper. Een intense koffiegeur kwam me tegemoet. Voor de toegangspoort zat een man onderuitgezakt op een stoel met een hoed half over zijn gezicht.

Ik bleef even staan met mijn handen aan de spijlen van het hek en schudde mijn hoofd. De voetstappen die me afgelopen nacht hadden omringd, namen steeds verder afstand.

‘Tom, we moeten gaan.’

Was het Nicolas die dat riep? Ik dacht van wel. Zijn stem was wat hoger dan die van Stephen.

Ik liep naar mijn kamer en zette mijn sporttas op het bed. Enkele dagen voor vertrek was ik erachter gekomen dat ik twee stuks bagage mocht meenemen. Ik plaatste een oproep op Facebook. Op de dag van vertrek telde ik de inhoud na: drieëntwintig voetbalshirts, veertien trainingshesjes en drie paar voetbalschoenen. Ik kon vast onmogelijk elke jongen een voetbalshirt gaan geven, maar was zeker niet ontevreden met de opbrengst. Ik trok een outfit aan die ik voor mezelf had meegenomen en vroeg me af hoe de spullen verdeeld zouden gaan worden. Ik zag er nu al naar uit.

Met mijn voetbalschoenen in de hand liep ik op groene voetbalsokken, in een witte sportbroek en een merkloos sportshirt in dezelfde kleur als mijn sokken de woonkamer in, waar Nicolas en Stephen onderuitgezakt in de stoelen zaten. Ze applaudisseerden.

‘Klaar voor de wedstrijd!’ riep Nicolas.

Ik kreeg een wit broodje met Nutella en een glas water van Nicolas en ging op een van de plastic stoelen zitten. Tussen de happen door vertelde ik over de inzamelingsactie. Nicolas kwam overeind, zijn ogen duwden me bijna van mijn plek.

‘Mag ik eens kijken?’

We liepen naar mijn kamer. Ik wees naar mijn sporttas, waarvan de rits nog open was. Nicolas dook eropaf, Stephen leunde in de deuropening. Nicolas bekeek de voetbalshirts met een routine alsof hij kleren uitzocht in een kledingwinkel. Hij draaide elk shirt om, in de hoop een naam en rugnummer te zien. Zijn blik verraadde het antwoord. Ik moest aan mijn kindertijd denken, toen ik wekelijks een pakje voetbalplaatjes van Panini kreeg in plaats van zakgeld en vol spanning afwachtte welke spelers er in het pakje zaten.

‘Mag ik deze?’ vroeg Nicolas, terwijl hij een geel shirt omhooghield.

Ik krabde aan mijn hoofd en hield een hand in mijn zij. Bijna onbewust zocht ik oogcontact met Stephen, maar die was met zijn telefoon bezig.

‘Nou?’

‘Eigenlijk...’ zei ik, ‘nou vooruit.’

Nicolas trok het shirt aan, het paste net en vormde een gekke combinatie met zijn lichte spijkerbroek. Zijn nette donkere schoenen probeerden nog iets goed te maken van wat zich boven hen afspeelde. De kuiltjes in Nicolas’ wangen werden zichtbaar. Hij liep de gang in en gooide in het voorbijgaan zijn overhemd op het bed van de kamer naast die van mij. Stephen bleef gekleed zoals hij was. De mouwen van zijn polo zaten strak om de spieren van zijn bovenarmen en lieten zijn borst er groot uitzien. Ik vroeg me

af of het bovenste knoopje dicht zou kunnen.

In de woonkamer stond Nicolas met zijn armen in de lucht, hij maakte in gedachten blijkbaar een werelddoelpunt als Ronaldo. Ik schudde mijn hoofd en kon een glimlach niet onderdrukken.

‘Nu moeten we echt gaan,’ zei Nicolas, ‘maar wacht.’ Hij haastte zich de gang in. Toen hij terugkwam, legde hij een sleutel in mijn hand. ‘Cite Sac, onthoud dat, tegenover Dallas Inn,’ zei hij.

‘Dallas Inn, Dallas Inn,’ mompelde ik. Ik pakte mijn slippers, stopte mijn moneybelt en paspoort onder mijn matras en sloot de deur. De warmte viel als een klamme miezerregen over me heen.

Ik legde mijn voetbalschoenen op de achterbank naast me neer en rolde een paar muntjes en de huissleutel in mijn voetbalsok. Mijn rechterbeen bewoog onrustig heen en weer. De fles water tussen mijn handen kraakte licht. Het voelde als het enige waar ik me op dat moment aan kon vasthouden.

*

‘Tevin, hier! Tevin!’

Zijn naam schalde door de smalle straat.

‘Tevin!’ Nu klonk het nog harder, vinniger.

De meeste vrouwen keken niet op van hun dampende potten. Gefocust roerden ze erin en bliezen af en toe in het vuur. Met armgebaren hielden ze de spelende kinderen op afstand.

Hij ademde door zijn mond. Om zijn evenwicht te bewaren zette hij zijn voeten steeds stevig neer. Het gekletter van zijn teen-slippers tegen zijn hak bepaalde het ritme waarmee hij dat deed. Met gebogen hoofd schuifelde hij over de steeds steiler wordende straat, met tussen zijn voeten een kleine geul. Er rolde een dop van een plastic flesje doorheen. Twee kinderen joelden en markeerden de plek waar het dopje strandde.

Weer schalde zijn naam door het straatje. Hij was eraan gewend, maar waarom ze het deed, hij had geen idee. De kreten plonsden als bakstenen in de emmers. Zijn bovenarmen schreeuwden op dit

punt altijd om verlossing, hij beet op zijn onderlip. Druppels zweet rolden via zijn schouder over zijn arm en verdwenen in het water.

Met een doffe klap zette hij de emmers neer. Het stof dat opstootte, verloor de strijd met het water dat over de rand klotste.

Pats. Een hand haalde uit op zijn wang.

‘Niks verspillen, dat doe je altijd.’

Hij mompelde iets onverstaanbaars en draaide zich om. Hij rechtte zijn rug en had de drang om zijn armen los te zwaaien, maar wilde niet dat ze dit zou opmerken. Haar ogen prikten in zijn rug.

Hij pulkte de schoenveter van zijn sportbroek los en trok hem strakker aan. Het originele touwtje was geknapt toen hij hem voor de zoveelste keer te strak had aangetrokken. Op het moment dat het touwtje kapotging, werd hij gek. Het was zijn enige sportbroek. Dagen was hij op zoek geweest naar een nieuwe. Op een vroege ochtend vond hij voor een bar een paar schoenen en een spijkerbroek. Hij verkocht de broek en de schoenen en knoopte een van de veters om een klein, stevig takje. Dat probeerde hij door de bovenrand van zijn sportbroek te duwen. Toen de veter voor de zoveelste keer losraakte van het takje, had hij de hoop bijna opgegeven. Het had hem een middag beziggehouden, maar vlak voordat het donker werd was het hem gelukt. De andere veter bewaarde hij in de hut onder een trui die hij gebruikte als kussen.

Hij haalde zijn hemd van de waslijn. Een stuk van de lijn als touwtje voor zijn sportbroek gebruiken had hij niet aangedurfd.

‘Ik ga,’ zei hij.

‘Wat zeg je? Je laat je oma toch niet nu al alleen?’

Ze keek op en tilde met gebogen rug een emmer water op. Door haar inspanning kreeg ze nog meer rimpels op haar gezicht. Haar ogen lagen diep in haar oogkassen. Hij nam zonder iets te zeggen de emmer over en goot het water in een bruine aardewerken pot. Zijn oma ging op een kruk zitten en maakte met een aansteker het vuur aan. Hij bukte en blies precies hard genoeg om de vlammen snel te laten verspreiden. Met een tak prikte hij erin. Hij zette een roestige stellage op het vuur en tilde er de pot op.

Toen het water begon te borrelen, knikte zijn oma. Hij liep de hut in. Links lag een matras met een deken en een kussen. In het muskietennet zat een knoop. Een zelfde deken lag verfrommeld op een rieten mat aan de andere kant van de hut.

Hij pakte zijn voetbalschoenen, die altijd naast zijn trui lagen. Ooit waren de schoenen van zijn vader geweest, zijn oma had ze voor hem bewaard. Sinds een paar maanden waren zijn voeten groot genoeg om de schoenen aan te kunnen trekken. De voorkant van zijn rechterschoen was bedekt met drie lagen tape. De andere was in betere staat. Hij knoopte de veters van beide schoenen losjes aan elkaar en deed ze om zijn nek. Met een hand op elke schoen liep hij de hut uit.

In de straat die hij zojuist nog als een beklimming van Mount Cameroon had gezien, liep hij nu met grote passen naar beneden. Hij ademde weer door zijn mond. Toch drongen de etensgeuren alsnog zijn neus binnen.

Toen hij de grote weg had bereikt, liet hij zijn adem de vrije loop. Moeiteloos liep hij naar de overkant. Hij zette af en toe een stapje naar achteren om een motorrijder te kunnen ontwijken. Het getoeter deed hem niks. Op de volle standplaats leunden taxichauffeurs op hun motorfiets. Sommigen begroetten hem. Hij stak zijn hand op en liep verder langs een elektronikawinkeltje, waar drie mannen met een fles bier naar een televisie starden. Een witte man liet zijn huis zien. Tevin wilde niet verder kijken, maar iets liet hem stilstaan. De man liep vanuit een gigantische woonkamer naar zijn tuin, waar een zwembad vanachter openslaande klapdeuren de hemel op aarde leek. Daar lag natuurlijk een vrouw in de zon. Die zonnebril op haar kop was vast hartstikke duur. De man gaf haar een kus. Hij gooide zijn horloge op zo'n bedje en dook het zwembad in. Het ding schitterde na op zijn handdoek.

Peinzend liep Tevin verder.